

[Kjær Rasmussen.]

han står her og læser op af det socialdemokratiske principprogram. For det var jo ikke arbejdsprogrammet, hr. Kjeld Olesen havde fat i, det kunne jeg nok høre; dette er nemlig affatteth i overensstemmelse med det borgerlige samfunds såkaldte saglighed og såkaldte realisme. Men hr. Kjeld Olesen leverer egentlig beviset for, at oplysningerne om politisk registrering er vildledende. Hr. Kjeld Olesen siger jo, at de hemmelige kartoteker blev afskaffet ved regeringens erklæring sidste år. Så meget er det altså lykkedes for regeringen at bilde ikke alene befolkningen, men også ordføreren for landets største parti ind, at der ikke mere finder nogen registrering sted.

Hr. Langkilde siger, at hr. Kjær Rasmussen altid optræder som en lærer, der taler til en endog meget tung klasse. Det er da muligt, men så må jeg lige sige til hr. Langkilde, at han efter det, jeg kan finde ud af, absolut ikke sidder øverst i den klasse. Hr. Langkilde siger om beslaglæggelserne, at han ikke vil tage stilling til fortolkningen af straffelovens § 110 a, hvorpå han bruger det meste af sit indlæg til at fremsætte betragtninger, der skal benyttes som grundlag for en sådan fortolkning.

Hr. Nordqvist siger, at jeg taler om, at vi lever i en politistat. Jeg tror nu nok, at hvis hr. Nordqvist havde hørt rigtig godt efter, ville han have fundet ud af, at jeg hele vejen har talt om politistatsmetoder.

Og kort til hr. Poul Dam, som siger, at hr. Kjær Rasmussen ikke udgør nogen risiko for det bestående samfund. Efter at have hørt hr. Poul Dams indlæg her i dag, må jeg konstatere, at han og hans parti slet ikke udgør nogen risiko for det bestående samfund, for hr. Poul Dam var jo idel rundhed og venlighed over for det herskende samfundssystem, det demokratiske system, som han udtrykte sig. Så nøjsomme er vi andre ikke, når vi snakker om demokrati.

Ja men vi må tilbage til disse kartoteker. Den 30. september 1968 udsendte regeringen en erklæring om, at registrering af danske statsborgere ikke længere måtte finde sted alene på grundlag af lovlig politisk virksomhed. Siden har jeg og enkelte andre her i tinget spurgt og spurgt om denne erklærings reelle indhold; hver gang er vi blevet henvist til regeringserklæringen, og det samme er

befolkningen, stærkest under TVA-høringen den 17. april i år, hvor forsvarsministeren ifølge det stenografiske referat sagde — jeg citerer fra den publikation, der hedder „NATO — en TVA-høring“:

„Selvfølgelig foretages der ikke politiske registreringer; og det er ikke rigtigt, at NATO giver os pligt til at foretage sådanne registreringer.“

Men stærkt trængt af de sidste ugers begivenheder lader justitsministeren noget af sandheden komme for en dag i et interview i Information den 8. november, og den endelige sandhed afsløres i et interview med justitsministeren i „Orientering“ i Danmarks radio i tirsdags. Jeg citerer fra radiointerviewet:

„Jeg kan sige“
— siger justitsministeren —

„at personer, der med føje mistænkes for ulovlig virksomhed, naturligvis hører til dem, der bliver registreret.“

„Hvem er det, der skal mistænke de personer?“

spørger radioreporteren. Og justitsministeren svarer:

„Hvem der skal mistænke dem? Det er naturligvis den myndighed, vi har. Det er efterretningstjenesten.“

Justitsministeren bliver også spurgt, hvad der er ulovlig virksomhed, og han svarer hertil:

„Det er overtrædelse af straffeloven.“

Endelig bliver ministeren spurgt, om der skal være dom for, at der er sket noget ulovligt. Justitsministerens svar lyder:

„Nej, så ville det jo være ganske overflødig, så står de jo i strafferegisteret.“

Sandheden er altså, at på trods af regeringserklæringen af 30. september 1968 er det stadig overladt til efterretningstjenestens vilkårlige skøn, hvilken politisk virksomhed der skal registreres, fordi det er overladt til efterretningstjenesten alene at afgøre, hvilken virksomhed der med føje kan mistænkes for at være ulovlig.

Vi fik forleden i en TV-udsendelse at vide af nogle borgerlige redaktører, at vi burde være glade for at leve i et demokrati, hvor spørgsmålet om lovlighed eller ulovlighed er overladt til domstolene og ikke til administrationens vilkårlige skøn. De borgerlige redaktører henviste til de politi-